

Arrest

nr. 263 070 van 27 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder

toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Georgië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.1. De commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een persoonlijke vrees te hebben voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal stelt in eerste instantie dat de door verzoeker ingeroepen asielmotieven vreemd zijn aan de Conventie van Genève, nu het om een vrees gaat voor schuldeisers, hetwelk geen verband houdt met één van de gronden voorzien in de Vluchtelingenconventie. Er wordt echter verder ingegaan op het asielrelaas van verzoeker.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers kennis over de zakenpartners en schuldeisers van zijn schoonbroer bijzonder vaag en weinig aannemelijk zijn. Zo (i) weet verzoeker niets over de

personen die hij en zijn vrouw zouden hebben bedreigd, hij heeft ze nog nooit gezien, weet niet wie ze waren, hoe ze heten of wat ze voor werk doen, (ii) was verzoeker niet op de hoogte van de zakenpartners en schuldeisers van zijn schoonbroer, (iii) en kan van verzoeker worden verwacht dat hij hiervan op de hoogte zou zijn nu hij een groot bedrag in de onderneming van zijn schoonbroer had geïnvesteerd.

Vervolgens is verzoeker ook zeer vaag over het bedrag dat de schuldeisers zouden eisen en betreffende de aanvallen op zijn vrouw en zoon. Zo (i) kan verzoeker niet zeggen wat het exacte bedrag is of op welke wijze hij het zou moeten betalen, (ii) kan verzoeker het incident met zijn zoon niet plaatsen tegenover hun vertrek naar Nederland, (iii) kan verzoeker het incident, waarbij zijn vrouw met een mes werd aangevallen, niet eens plaatsen in een bepaald seizoen of een bepaalde periode van het jaar, (iv) kan des te meer van verzoeker worden verwacht dat hij gedetailleerde verklaringen aflegt nu hij reeds voor de tweede keer in Europa een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoeker legt volgens de commissaris-generaal tevens volatiele en inconsistente verklaringen af over het moment waarop hij voor het eerst zou zijn ingelicht over de bedreigingen die zijn vrouw van de schuldeisers zou hebben ontvangen. Verzoeker legt hieromtrent drie verschillende verklaringen af. Zo (i) stelt hij aanvankelijk dat de schuldeisers zijn vrouw in 2017 hadden gebeld en hijzelf enkele maanden later in 2018 tijdens de wintermaanden op de hoogte werd gesteld, (ii) wijzigt verzoeker zijn verklaringen en stelt hij dat het in de herfst van 2018 was, (iii) wijzigt verzoeker zijn verklaringen nogmaals en stelt dat hij al jaren voor het vertrek naar Nederland op de hoogte was van de problemen met de schuldeisers, en (iv) voldoet verzoekers verschoning niet, namelijk dat hij stelt problemen te hebben gehad met zijn geheugen, nu hier geen enkel medisch attest van werd voorgelegd. Van dergelijk belangrijk moment in verzoekers relaas kan worden verwacht dat hierover eenduidige verklaringen kunnen worden afgelegd, zelfs met beperkte geheugenproblemen.

De commissaris-generaal stelt dat het gedrag van verzoeker niet in overeenstemming is met de vrees die hij bij een terugkeer naar Georgië beweert te koesteren. Zo (i) is verzoeker, na een weigeringsbeslissing in Nederland, teruggekeerd naar Georgië hoewel verzoeker zelf aangaf dat zijn problemen met de schuldeisers niet waren opgelost, (ii) is verzoeker bovendien in dezelfde wijk en hetzelfde gebouw verbleven.

Tot slot stelt de commissaris-generaal dat van een verzoeker tot internationale bescherming kan worden verwacht dat die aanspraak zou maken op nationale bescherming in eigen land, wat in casu niet het geval was. Zo (i) verklaart verzoeker geen klacht te hebben ingediend noch advies van een advocaat te hebben gevraagd, (ii) beperkt verzoeker zich tot te stellen dat zij dit niet deden omdat zij van vrienden en kennissen bij de politie hebben, wat niet volstaat, (iii) volstaat het verder niet dat verzoeker stelt dat zij geen concrete aanwijzingen hadden nu zij zelf stellen dat er verschillende bedreigingen, beide telefonisch en op straat, plaats hebben gevonden, en (iv) blijkt uit de informatie die het commissariaat-generaal heeft bijgevoegd, dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem waarop verzoeker aanspraak zou kunnen maken, hetgeen hij niet heeft aangetoond.

3.2. Betreffende het bedrag van de lening stelt verzoeker dat het ging om de binnenlandse Lari en niet om dollar. Het bedrag is aldus een stuk lager. Verzoeker stelt dat het tevens ging om een lening tussen zijn vrouw en zijn schoonbroer waar hij zich niet mee bemoeide, waardoor het logisch zou zijn dat hij enkel algemene informatie kan geven maar niet kan antwoorden op specifieke vragen. Hij stelt wel info te hebben gegeven omtrent de soort van zaak, de nationaliteit van de partners en hun aantal. Hij stelt enkel info te hebben gekregen van zijn vrouw omdat zij was opgebeld, dus hij kon niet meer weten.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk afdoet aan de gegeven motieven hieromtrent. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich ten minste zou informeren omtrent de problemen op basis waarvan hij een aanvraag om internationale bescherming heeft ingediend. Zo toont verzoeker niet aan waarom hij niet meer informatie aan zijn vrouw zou hebben kunnen vragen.

Betreffende de terugreis naar Georgië na de weigeringsbeslissing in Nederland en het terugkeren naar de stad waar de voorgehouden incidenten hebben plaatsgevonden, stelt verzoeker dat zij geen andere keus hadden.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan het gegeven motief. Verzoeker beperkt zich tot een bewering dat zij geen andere keus hadden, zonder dit enigszins aan te tonen met een begin van bewijs. Dit volstaat uiteraard niet.

Betreffende de problemen die verzoekers vrouw en zoon hebben meegemaakt stelt verzoeker dat hij 62 jaar oud is en kanker heeft, waardoor zijn geest sterk is beïnvloed. Verzoeker stelt dat hij inderdaad geen medisch of psychologisch attest heeft neergelegd omdat hij Georgië nooit door artsen is opgevolgd en dat hij door de corona-crisis en de 'lockdown' niet de mogelijkheid had om dit in België te doen.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog niet volstaat. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij door de 'lockdown' en de corona-crisis geen medisch attest kon voorleggen. Verzoeker toont op geen enkele manier aan waarom hij zich niet naar een dokter kon begeven. De Raad is zich alvast niet bewust van enig verbod om zich naar de dokter te begeven om medische vaststellingen te laten doen.

Verzoeker stelt ten slotte nog dat uit de COI Focus van 22 juni 2018 blijkt dat er nog steeds sprake is van corruptie in Georgië en blijft de macht van de georganiseerde misdaad zeer sterk.

Met zijn selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, toont verzoeker niet aan, en hij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Georgië onjuist zouden zijn en dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Hij maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat hij in Georgië met betrekking tot de problematiek met de schuldeisers alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Georgische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem hiervoor hulp en/of bescherming te bieden. Bovendien gaat verzoeker niet in op de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker nooit een klacht heeft ingediend bij de politie of ten rade is gegaan bij een advocaat.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij ernstig ziek is en dat er geen informatie is over de procedure met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat bij arrest met nummer 255 326 van 31 mei 2021 de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring heeft verworpen betreffende de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2021 waarbij de aanvraag van de verzoekende partij om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard.

De Raad wijst er hierbij op dat hoe dan ook een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een verzoek om internationale bescherming twee verschillende procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden, en dat een verzoek om internationale bescherming als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan een persoon die beweert in het land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te koesteren of er een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan de verzoekende partij om dergelijke vrees of risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen. De verzoekende partij herhaalt ter terechtzitting slecht op algemene wijze dat zij ernstig ziek is en blijft hier dan ook in gebreke.

De verzoekende partij brengt geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS